

Tunadalskyrkan 131201

Luk 4:16-22

Ett nådens år

”Se, jag vill göra något nytt, redan nu visar det sig, märker ni det inte” sade redan profeten Jesaja flera hundra år innan Jesus framträdde, och löften om detta nya fanns med hos folket på många olika sätt och ledde fram till en förväntan på att Gud skulle sända någon som skulle kunna förverkliga detta nya. Man kallade denna någon för Messias, den smorde, den utvalde. När en kung tillsattes i Gamla Testamentets tid så smordes han med olja som ett yttre tecken på att han var utvald av Gud och insatt i sitt ämbete. Messias skulle liksom kungen vara smord av Gud, och på ett speciellt sätt gå Guds ärenden. Folket hade inte haft en kung på länge, så därför var längtan stor efter någon som kunde gå in i den uppgiften.

En dag fick några herdar änglabesök och fick hälsningen: Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket. Idag har en frälsare fötts åt er och han är Messias Herren. Och de gick till Betlehem och hittade ett nyfött barn som hade namnet Jesus. Vi vet inte hur stora rubriker det blev kring detta, men det fanns säkert kvar i minnet hos en del. Och vid samma tid kom några vise män från österns länder för att uppvakta en kung. Anledningen var att de sett hans stjärna och följt den. Naturligt nog gick de till Kung Herodes, men där fanns ingen nyfödd och så småningom hänvisades också de till det nyfödda barnet i Betlehem, och kunde ge honom sina gåvor och sin hyllning.

Det gick ungefär 30 år, och mycket av det som hänt föll förmodligen i glömska. Familjen hade tvingats i landsflykt och var borta många år, men de kom tillbaka till Nasaret sin hemstad, och Jesus växte upp tillsammans med de andra barnen, och alla kände honom som Josefs son, en av dem.

Så framträdde Johannes döparen och manade till omvändelse och döpte de som ville omvändas till Gud. Många trodde att han var Messias, men han förklarade att det inte var så, utan att det skulle komma någon starkare än honom, och när Jesus kom och döptes öppnades himlen och den heliga anden kom över honom och en röst sade: Du är min älskade Son, du är min utvalde.

Och så började det hända saker omkring Jesus: Lukas beskriver det så här: Med andens kraft inom sig återvände Jesus till Galileen och ryktet om honom spred sig i hela trakten. Han undervisade i deras synagogor och alla lovprisade honom.

Vi vet inte riktigt vad som skedde där Jesus gick fram, men helt klart var det något mer än det vanliga. Och så kom han hem till Nasaret och besökte också där synagogan, som han brukade göra som judisk man. Och där hände det som beskrivs i dagens predikotext i

Luk 4: 16-23

I varje gudstjänst läste någon av de närvarande männen ur textrullarna, och oftast läste man i följd. Efter textläsningen så satte sig den som läst för att göra en utläggning av det som lästs, och det var ju precis det som hände den här sabbaten.

Jesus fick läsa, och den här sabbaten var det orden från Jesaja 61 som lästes. Texten i sig var fylld av löften, men Jesus gav det en helt ny vinkling: idag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er.

Jag tror inte att vi riktigt förstår vilket sprängstoff det var i det Jesus sade. Jesajatexten var en av de texter man använde när man talade om Messias, och nu säger Jesus indirekt: det är jag som är Messias, det är jag som är den som Gud lovat sända. Och första reaktionen är: det här är ju fantastiskt: *"Alla prisade honom och häpnade över de ljuvliga ord som utgick ur hans mun"*. Kunde det vara sant, ja, ryktena hade ju gått före honom, man hade hört en del. Men så började man tänka efter: Ja, men det är ju Josefs son, han har växt upp här oss, inte kan det vara något speciellt med honom, och så vändes det positiva till att man inte kunde ta in det, utan såg mer till det yttre än till det han egentligen sa.

Och idag ungefär tvåtusen år senare, så riktas dessa ord till oss. Idag har **ni** fått se detta gå i uppfyllelse. Vi har läst orden kanske många gånger, och de har uppmuntrat och styrkt oss, men idag är det som att de riktas på nytt till oss och uppmanar oss att tro att det gäller också i vårt liv, att idag första dagen på ett nytt kyrkoår, och inte bara det utan ett nytt nådens år, eller som en annan översättning säger: *Detta är året då Gud griper in*, vill han komma med sin hjälp och kraft, vill han göra något nytt, inte bara en gång, utan gång på gång, och Jesus, som sändes till jorden för vår skull, vill möta oss och våra olika behov. För det handlar djupast om att se att vi behöver något mer än det vi själva kan åstadkomma. Han vill möta oss med glädjebudet, evangeliet, med allt vad det innebär: och som kan sammanfattas i att vi är älskade, vi är viktiga och värdefulla, vi får ha en relation med honom, inte på grund av att vi gör det eller det utan för att vi är vi, var och en med sina utgångspunkter och möjligheter, och relationen är inte en belöning utan grunden för att han ska kunna samarbeta med oss.

Jag kommer med ett glädjebud till de fattiga säger Jesus. Fattigdom kan handla om det ekonomiska, men det kan också handla om ett behov av något mer. I de så kallade saligprisningarna säger Jesus: *Saliga de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket*: med andra ord: saliga de som behöver mer av Jesus, som vill få ännu mer av det han erbjuder, de som kommer med en längtan. "Jag vill göra något nytt".

Han vill komma med befrielse för de fångna, vilket kan innebära att han vill hjälpa oss med det vi kan känna som att vi är fångna i, det kan vara begär av olika slag, det kan vara omständigheter vi inte råår på, det kan handla om sådant som ligger utanför vår kontroll. Han vill finnas med och hjälpa oss och ge den kraft

och styrka vi behöver för att orka, och han kan också där göra något nytt, han vill befria och gå in i olika situationer. Ibland kan det gå plötsligt, men ibland kan det vara så att vi efter en tid inser; ja men det här är ju inte lika illa längre, något har hänt utan att vi riktigt kan se hur.

Han vill ge syn åt de blinda, I evangelierna ser vi hur det var bokstavligt, många som inte såg fick sin syn tillbaka, men det kan också handla om andlig blindhet, om att inte förstå ex när vi läser bibeln. Tänk att få göra AHA-upplevelser; är det så det betyder, vilken glädje och möjlighet. Och ofta kan ett bibelord komma till oss när vi som bäst behöver det, och ge tröst och stöd i särskilda situationer.

Han vill också ge förtryckta frihet. Förtryck kan ju handla om många saker, ett yttre eller ett inre förtryck. Judiska folket levde under ett yttre förtryck, de var inte sina egna, och deras Messiasförväntan handlade mycket om att det skulle komma någon som kunde befria dem så att de fick leva i frihet i sitt eget land. Men Jesus förklarar att hans uppgift huvudsakligen var en annan än den yttre, han ska befria från inre förtryck, han ska göra något nytt till den inre människan, han vill inte att människor ska leva i fruktan och ångest, han vill ge vila och trygghet och säger kom till mig, så ska jag hjälpa dig. Frihet är att vara sig själv, att använda alla de resurser och gåvor som vi fått, att göra det tillsammans med honom och känna en glädje i det. För frihet är ju inte bara befrielse från något utan också en befrielse till något.

Och när Jesus kommer med sitt glädjebud, sin befrielse, sin syn, sin frihet så kan det också göra något med oss. Det blir inte bara vackra ord utan det kan leda till engagemang på olika sätt. Det kan få konsekvenser i vårt liv som vi inte själva kunnat tänka ut, utan som ger oss nya möjligheter, som berikar vårt liv. Det kan handla om nya sammanhang, nya kontakter, men det kan också handla om det lilla mitt i vår vardag, om att räcka ut en hand till hjälp, om att se min medmänniska på ett nytt sätt, om att märka att jag tänker på ett nytt sätt.

Och när vi idag firar första advent får vi lovsjunga honom med vårt Hosianna, välsignad är han som kommer i Herrens namn, inte bara som vackra ord eller fina psalmer, utan för att han har mött oss och vill möta oss utifrån våra olika behov och lovsången kommer från hjärtat: Han gör något nytt, han finns hos mig, mitt i mitt liv med alla tillkortakommande och misslyckande, mitt i glädje och förhoppningar. Han vill mitt liv och vill ge av sin glädje, inte bara en gång utan igen och igen. Idag har detta ord gått i uppfyllelse, idag är varje dag, då han vill möta oss och hjälpa oss i det vi står i. Vi behöver inte längta längre, han har kommit och finns vid vår sida, men det är vi som måste bestämma om vi vill ta emot det eller inte. Det är vi som behöver bejaka det, så att det inte blir som i Nasaret att vi förkastar det bara för att det verkar fel, eller att vi inte kan tro på det. Vi får pröva och se, och låta de ljuvliga orden möta oss i vårt liv.

Men vi får också be med grundbetydelsen av ordet Hosianna: Herre fräls, Herre låt väl gå! Kom in i mitt liv, led mig för varje dag, låt mig få se dina gärningar!

Och så får vi var och en vara budbärare om honom, han har ju valt att använda oss som sina händer och sina fötter, eller kanske rentav som en åsna som bär honom som vi hörde om tidigare. Vi behöver inte känna någon press eller tänka ut strategier för hur det ska gå till, utan relationen till Jesus gör att vi om vi vill kan fungera som hans redskap, mitt i vår vardag, och så kan fler få höra glädjebudet och ges möjlighet att ta emot det.

Amen